

fattelse, at man altid ærer en Sag, naar man dog vil røre ved den, naar den er til Behandling. Men jeg vil gerne gøre det ærede 5te kongevalgte Medlem opmærksom paa, at det, som er foreslaaet af Ordførem for det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, er slet ikke det, det ærede Medlem nu ønsker og mente, at Mændene fra 1849 vilde ønske. Hvad er det nemlig, det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Holstein-Holsteinborg) har været Ordfører for i Dag? Det er jo dette, at der i Ministerens Haand skal lægges en Magt til at nedsætte et Udvalg; det ærede Medlem fremhævede selv stærkt i Dag, at saa vidt er det ærede Medlem gaaet, at det endogsaa skal være Ministeren, der har det i sin Magt at nedsætte og dernæst at indkalde dette Udvalg. Jeg antager, at det ærede 5te kongevalgte Medlem, som talte om, at det var ikke altid, Kultusministrene kunde forudsættes at have kirkelig Interesse, derved maaske tænker tilbage paa egen Erfaring. Det ærede 5te kongevalgte Medlem er jo gammel Konseilspræsident og har ogsaa haft det i sin Haand at betro Kirkens Styrelse i Hænderne paa visse Kultusministere. Men den Magt, der nu vil lægges i Kultusministerens Haand fra det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, den er langt større, end jeg ønsker. Det er ikke Kultusministeren, der skal afgøre, hvordan Folkekirken skal faa Lejlighed til at lade sin Røst høre gennem sine Medlemmer. Hvis det er en Kultusminister, der intet Forhold har til det kirkelige, er han meget daarligt skikket til det. Overfor Udtalelserne fra det ærede 5te kongevalgte Medlem maa jeg have Lov til at sige, og jeg haaber, det ærede Medlem vil tro mig, at jeg finder, det er altid noget festligt, naar en Røst med saa gammel Klang lyder, og der er hos mig en naturlig Tilbøjelighed til at lytte nøje efter; men i dette Tilfælde maa jeg have Lov til at udtale, at jeg tror, det højtærede Medlem tager fejl i sit Bestik med Hensyn til, hvem der tilsigter at give de virkelig kirkeligt interesserede Magt og Myndighed i den danske Folkekirke, og hvem der ikke vil det.

Madsen-Mygdal: Det har ikke været min Hensigt at ville tage Ordet i Dag, og jeg er heller ikke forberedt derpaa; men da jeg hørte det ærede kongevalgte Medlems (Estrup) Røst og navnlig hørte ham tale om Grundlovsfædrene fra 1849, tale som den, der havde noget Kendskab til 1849, saa kom det, kan jeg gerne sige, som

et Lyn over mig, at jeg vilde ogsaa sige noget. Jeg kender ogsaa noget til 1849. Jeg har ogsaa været med, ikke som Mand ganske vist, men jeg har været med i, hvad der foregik i 1849, har studeret det temmelig nøje og har oplevet det, og jeg har et ganske andet Indtryk af, hvad der skete i 1849. Jeg ved meget vel, at der var mange i den grundlovgivende Rigsforsamling, som havde samme Standpunkt, som det ærede Medlem har i Dag, og det samme Standpunkt, som det ærede Mindretal i Fællesudvalget har den Dag i Dag. Men jeg ved ogsaa, at der var mange i den grundlovgivende Rigsforsamling, der havde en anden Mening, og det var netop Flertallet af dennes Medlemmer. Jeg havde Lejlighed til i Fjor, da denne Sag var til Forhandling, at gøre Rede for det og skal ikke komme nærmere ind derpaa i Dag, men jeg skal indskrænke mig til at henvisse ærede Medlemmer til at læse, hvad jeg den Gang gjorde gældende om den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger. Der var to Opfattelser angaaende Ordet „Forfatning“. Den ene Opfattelse var ganske vist den, som det ærede Medlem gjorde gældende her i Dag, at der skulde være en repræsentativ Forsamling. Den anden Opfattelse var den: Folkekirkens Forhold, Folkekirkens Tilstand ordnes ved Lov ganske paa samme Maade som det, der er lovet i de andre Løfteparagraffer i Grundloven. Det var denne sidste Opfattelse, som sejrede, saa vidt jeg husker, med 68 Stemmer mod 58, og paa denne Opfattelse blev § 75 vedtagen næsten enstemmigt, saa vidt jeg husker med 104 Stemmer — dette Tal tør jeg dog ikke indestaa for. Jeg kan ikke sidde og høre paa, at det var Grundlovsfædrenes Mening, det, som det ærede Medlem og det ærede Mindretal kæmpe for. Grundlovsfædrenes Mening var netop det modsatte. Jeg tillader mig at føje hertil den Bemærkning, at de Herrer kunne arbejde — det er i alt Fald min Formening — saa meget, de ville, og tale saa meget, de ville, om, at den grundlovgivende Rigsforsamling vilde indføre en Kirkeforsamling, saa haaber jeg dog, at der aldrig kommer noget dansk Folketing, der vedtager nogen saadan.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Indstillingen fra Fællesudvalgets Flertal (se Tillæg B. Sp. 2423)

vedtoges med 32 Stemmer mod 26.